

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv.V.35.745/2014/6.szám

A Kúria a dr. Hargitai Emil ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Jenőfi Márk jogtanácsos által képviselt Nemzeti Adó- és Vámhivatal Közép-magyarországi Regionális Adó Főigazgatósága alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2014. május 23. napján kelt 26.K.33.383/2013/6. számú ítélete ellen a felperes által 9. sorszám alatt előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán eljárva - nyilvános tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 26.K.33.383/2013/6. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 25.000 (huszonötezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 379.800 (háromszázhetvenkilencezer-nyolcszáz) forint felülvizsgálati eljárási illeték.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

A felperes 2011. évben női ruhanemű kiskereskedelmével foglalkozott, bevallásaiban levonásba helyezte a W. Kft. (Kft1.) és a N. Kft. (Kft2.) számláiban felszámított általános forgalmi adót (áfa).

Az adóhatóság a felperesnél áfa adónemben 2011. január-június időszakra bevallások utólagos vizsgálatára irányuló ellenőrzést végzett. Az alperes a 2013. szeptember 6. napján kelt határozatában helybenhagyta a revízió eredményeként hozott elsőfokú határozatot. A felperes terhére 3.798.000 Ft áfa adókülönbözetet állapított meg, amelyből 3.754.000 Ft adóhiánynak, 44.000 Ft-ot folyószámlát nem érintő adókülönbözetnek minősített. 2.815.000 Ft adóbírságot szabott ki, 806.000 Ft késedelmi pótlékot számított fel. Erdemi

döntését az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény (Áfa tv.) 120. § a) pontjára, 127. § (1) bekezdés a) pontjára, a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (Számtv.) 15. § (3) bekezdésére, 166. § (1) és (2) bekezdéseire alapította. Határozatát azzal indokolta, hogy a Kft1. és Kft2. számlái tartalmilag hitelen bizonylatok, ezekre adólevonási jog nem alapítható. A gazdasági események nem a számlák szerinti felek között és nem a számlák szerinti tartalommal mentek végbe. A felperes a gazdasági események során nem járt el kellő gondossággal, nem tett meg minden ésszerű intézkedést annak érdekében, hogy a számlák szerinti ügyletek ne vezessenek adókiadáshoz.

A felperes keresetében az adóhatósági határozatok hatályon kívül helyezését kérte.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította. Jogi álláspontja a következő volt:

Az alperes eleget tett az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (Art.) 97. §-a szerinti tényállás tisztázási és bizonyítási kötelezettségének. Széles körű bizonyítási eljárást folytatott le, helyszíni ellenőrzéseket végzett, megkereste a Piac üzemeltetőjét, az önkormányzat polgármesteri hivatalát, nyilatkoztatta a felperes üzletvezetésre jogosult tagját, alkalmazottját, megvizsgálta a céginformációs szolgálatról rendelkezésre álló adatokat és számos eljárási cselekményt végzett a Kft1-gyel, illetve Kft2-vel való kapcsolatfelvétel érdekében. Egyes adókötelezettségek teljesítésére irányuló ellenőrzést rendelt el, a székhelyekre, illetve az ügyvezetők és kézbesítési megbízottak címére idézést bocsátott ki, belföldi jogsegélykérelemhez is folyamodott, társaságok székhelyén és az ügyvezetők bejelentett lakcímét helyszíni ellenőrzést folytatott, de ez az adóhatóságtól kívül álló okból nem járt eredménnyel. Az a körülmény, hogy a felperes által hivatkozott Offenberger Barbara a Kft2. alapítója és cégeladásáig ügyvezetője, továbbá a Kft2. tulajdonosa, annak eladásáig, illetve férje a Kft1. alapítójának meghallgatására nem kerül sor, nem minősül olyan jogszabálysértésnek, ami alapot adhatna a keresettel támadott határozatok hatályon kívül helyezésére. E személyek meghallgatását ugyanis alappal mellőzte az adóhatóság, mivel számlakibocsátására a Kft1. és Kft2. nevében nem volt jogosultságuk, így a számlák nem minősültek volna hitelesnek akkor sem, ha e személyek elismerték volna az értékesítést. A számlakibocsátó társaságok ellenőrzéssel érintett időszakbeli ügyvezetőjét nem lehetett elérni, fellelni, ezért az ő meghallgatásuk nem volt lehetséges. Az alperes helytálló tényállása alapján okszerű ténybeli és jogkövetkeztetésekkel állapította meg az árubeszerzési körülményekre, illetve a számlakibocsátó társaságok körülményeire, illetve tényleges működésének hiánya miatt, hogy a számlák tartalmilag hiteltelenek. Az alperes határozatában a C-80/11., és a C-142/11. számú,

valamint a C-324/11., C-439/04. és C-440/04. számú ítéletekben kifejtett jogértelmezés alapján is helytállóan mutatott rá a felperesi kellő körültekintés hiányára. A cégszerűség változása, így különösen a tulajdonos változás az ügyvezető személyében bekövetkező változás a gazdasági társaságok működésében olyan lényeges körülmény, amely kellő körültekintő eljárás mellett figyelemmel kísérendő. A felperes azonban ezeket figyelmen kívül hagyta, az eladást végző, illetve arra jogosult személyekről nem győződött meg, az alperes helytállóan mutatott rá arra is, hogy a Piac, mint gazdasági, adójogi szempontból fokozott körültekintést igénylő beszerzési forrás, amivel a felperesnek tisztában kellett volna lennie. A kellő körültekintés megkövetelése a felperesi érvelés ellenére nem eredményezi azt, hogy az adóhatóság saját hatósági feladatait, vagy ellenőrzési kötelezettségeit telepítené át a felperesre. A felperesnek lehetősége lett volna közhiteles nyilvántartás adatainak figyelemmel kísérésére.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, kérte hatályon kívül helyezését, kereseti kérelme szerinti döntés meghozatalát. Azzal érvelt, hogy az elsőfokú bíróság megsértette az Art. 97. § (4)-(6) bekezdéseiben foglaltakat, mivel az alperes nem tett eleget a tényállás tisztázási és bizonyítási kötelezettségének. Az alperes nem az ügy érdemi eldöntése szempontjából jelentős tényeket, hanem kizárólag irreleváns körülményeket tárt fel. A számlakibocsátó társaságok volt vezető tisztségviselői meghallgatásának elmulasztása pedig olyan lényeges eljárási jogszabálysértés, ami az ügy érdemi eldöntésére is kihatással van. Hivatkozott arra is, hogy a jogerős ítélet nem felel meg a C-439/04. és C-440/04. számú ügyben hozott ítéletben foglaltaknak. Sérelmezte, hogy nem került mérlegelésre az a körülmény, hogy az ügyletekkel általa beszerzett árukat a legnagyobb bevásárló központban található üzlethelyiségeiben, illetve kiskereskedelmi forgalomban értékesítette. Az ügyletek a könyvelésében is feltüntetésre kerültek. Álláspontja szerint kellő gondossággal járt el, a Kft1. és Kft2.-vel történő kapcsolatfelvételkor lekérte a cégkivonatokat, tartós üzleti kapcsolat során az üzletbe résztvevő gazdasági társaságok adózási kötelezettségüknek eleget tettek, arról nem lehetett tudomása, hogy üzleti partnerei egy jól körülhatárolható időponttól követően már teljesítik adókötelezettségeiket.

Az alperes ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A felülvizsgálati eljárás során nincs helye bizonyítás feltételének, a bizonyítékok ismételt egybevetésének, felülmérlegelésnek, a Kúria a Polgári perrendtartásról szóló 1952.

évi III. törvény (Pp.) 275. §-a értelmében a felülvizsgálati kérelem által vitatott körben a rendelkezésére álló iratok alapján dönthet. (BH2002.29., BH2012.179.).

Ítéleti tényállás kapcsán jogszabálysértés csak akkor állapítható meg, ha az hiányos, iratellenes, avagy téves, okszerűtlen, a logika szabályainak ellentmondó tényeket, ténybeli következtetéseket rögzít. Nem állapítható meg iratellenesség azon a címen, hogy a fél álláspontja valamely bizonyíték bizonyító ereje tekintetében nem azonos a bíróságéval, mivel ez nem iratellenességre utal, hanem a bizonyítékok felülmérlegelésére irányul, amire a rendkívüli jogorvoslati eljárásban nincs lehetőség.

A rendkívüli jogorvoslati eljárásnak nem, az alperes keresettel támadott határozata, hanem a jogerős ítélet a tárgya, és az ez ellen előterjesztett felülvizsgálati kérelemben a félnek konkrétan meg kell jelölnie, hogy milyen eljárási, illetve anyagi jogszabálysértésekre alapítja a felülvizsgálati kérelmét. A bíróság eljárására nem az Art. 97. § (4)-(6) bekezdései, hanem a Pp. 206. § (1) bekezdése és 221. § (1) bekezdése az irányadó és a bíróság pénzügyi tárgyú perben hivatalból bizonyítást nem vehet fel.

A Kúria a rendelkezésére álló iratok alapján azt állapította meg, hogy a jogerős ítélet hiánytalanul, és iratszerűen rögzíti mindazokat a tényállás tisztázása érdekében elvégzett eljárási cselekményeket, amelyeket az adóhatóság végzett és ezek eredményét, illetve eredménytelenségét is. Helytállóan került rögzítésre a jogerős ítéletben az, hogy a számlakibocsátók és képviselőik felelhetetlenek voltak, működésükre, tényleges, valós gazdasági tevékenységekre utaló adatok nem voltak feltárhatók. Részükre a piac üzemeltetője nem is adott bérbe pavilont, az önkormányzat pedig nem adott engedélyt kereskedelmi tevékenység folytatására a Kft1-nek, amelynek adószáma már a vizsgált időszakban felfüggesztésre került. A törvényes működés jelét nem mutató elérhetetlen cég tekintetében az elsőfokú bíróság és az alperes is jogszerűen tette azt a megállapítást, hogy ezek nem bocsáthattak ki hiteles számlát.

Az elsőfokú bíróság helytálló indokát adta annak is, hogy miért minősítette jogszerűnek a felperes tanúbizonyításra vonatkozó közigazgatási eljárás során előterjesztett indítványát. Rámutat a Kúria e körben még arra is, hogy a felperes a perben a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján eljárva nem indítványozta e személyek tanúkénti meghallgatását. A perben semmilyen bizonyítási indítványt nem terjesztett elő az alperesi határozatban megalapozottan és iratszerűen rögzített tények, adatok, körülmények, bizonyítékok megdöntésére.

Az elsőfokú bíróság helytállóan mutatott rá arra is az ítéletében kifejtettek alapján, hogy a felperes nem tanúsított kellő

körültekintést a gazdasági események kapcsán a befogadott számlákra alapított adólevonási jogával összefüggésben. A felperesi érveléssel ellentétben az elsőfokú bíróság ítéletben kifejtett jogi álláspont megfelel az Európai Unió Bíróság ítéleteiben kifejtett jogértelmezésnek. A számlák hiteltelenségét egyébként nem csak a gazdasági események meg nem történte alapozza meg, hanem az is, ha azok nem a számla szerinti adatokkal, nem a számla szerinti felek között és nem a számla szerinti módon valósultak meg. Ennél fogva a felperes értékesítésre vonatkozó előadásának, érvelésének nincs ügydöntő jelentősége.

A kifejtettekre figyelemmel a Kúria azt állapította meg, hogy a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelem által vitatott körben nem jogszabálysértő, ezért a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A pervesztes felperes a Pp. 270. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles a felülvizsgálati perköltség megfizetésére.

A felülvizsgálati eljárási illetékre vonatkozó ítéleti rendelkezés az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50. § (1) bekezdésében és a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésében foglaltakon alapul.

Budapest, 2015. november 19.

Dr. Lomnici Zoltán sk. a tanács elnöke, Dr. Kárpáti Magdolna sk. előadó bíró, Dr. Kurucz Krisztina sk. bíró